

Arrest

nr. 308 402 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE**
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 12 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw,
Naam, voornaam: E. F.
geboortedatum: (...)1980
geboorteplaats: (...)

nationaliteit. Marokko

De kinderen E.M., geboren te (...) op (...)2017, E. A., geboren te (...) op (...)2013; E. A., geboren te (...) op (...)2020 dienen betrokkene te vergezellen.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980)

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen.

Het hoger belang van het kind: Hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar zij niet gescheiden worden van hun ouders. Zij gaan hier slechts naar school sinds 02.12.2019 en tonen niet aan dat een scholing niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven: De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand: Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat zij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 35 van het WIPR, dat betrekking heeft op het recht dat toepasselijk is inzake ouderlijk gezag, voogdij en bescherming van de persoon of van zijn goederen, luidt als volgt:

"§ 1. Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996.

Zulks geldt ook indien de persoon jonger is dan achttien jaar en de internationale bevoegdheid gegrond is op de bepalingen van Verordening (EU) 2019/1111 van de Raad van 25 juni 2019 betreffende de bevoegdheid, de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid en betreffende internationale kinderontvoering (herschikking)]² of op de bepalingen van deze wet.

§ 2. De vaststelling van de onbekwaamheid van een persoon die ouder is dan achttien jaar en de bescherming van zijn persoon of zijn goederen worden beheerst door het Verdrag inzake de internationale bescherming van volwassenen, gesloten te 's-Gravenhage op 13 januari 2000. Zulks geldt ook wanneer de bevoegdheid gegrond is op de bepalingen van deze wet."

Het Verdrag van 's Gravenhage van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid bepaalt op zijn beurt dat de uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind (artikel 17).

De toepassing van bovenstaande verwijzingsregels houdt te dezen in dat de wijze waarop de minderjarige kinderen van verzoekende partij vertegenwoordigd worden in deze bestuurlijke beroepsprocedure beheerst wordt door het Belgische recht ter zake. Aangaande het ouderlijk gezag bevatten de artikelen 373 en 374 van het (Belgische) Burgerlijk Wetboek (hierna: het B.W.) het principe van de gezamenlijke uitoefening het ouderlijk gezag. Artikel 376 van het B.W. bepaalt in het bijzonder dat beide ouders gezamenlijk als vertegenwoordiger van de minderjarige optreden.

In casu dienden de minderjarige kinderen bijgevolg *ab initio*, dus bij de indiening van het verzoekschrift, vertegenwoordigd te zijn door beide ouders. Gezien de leeftijd van de minderjarige kinderen, die respectievelijk tien, zeven en drie jaar oud zijn bij de indiening van het verzoekschrift, kan overigens bezwaarlijk worden aanvaard dat zij over het vereiste onderscheidingsvermogen zouden beschikken om in het kader van onderhavig beroep ondanks hun minderjarigheid als handelingsbekwaam te worden beschouwd. Er wordt ook niet aangetoond dat het ouderlijk gezag exclusief door één ouder zou worden uitgeoefend. Het ingestelde beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het werd ingesteld namens de kinderen van verzoekende partij (cf. RvS 29 juli 2013, nr. 224.407).

Ter terechtzitting gedraagt de advocaat van verzoekende partij zich ter zake naar de wijsheid van de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert volgende middelen aan in haar verzoekschrift:

“2.1. Eerste middel: schending van art. 8 EVRM en art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Zelfs wanneer Dienst Vreemdelingenzaken een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, gaat het niet om een absolute verplichting. Dienst Vreemdelingenzaken behoudt een zekere appreciatiebevoegdheid.

Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het nemen van de uitwijzingsmaatregel rekening houden met het hoger belang van het kind, het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (art. 74/13 Vw).

Verwerende partij schendt met haar beslissing art. 8 EVRM en art. 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

Art. 8 EVRM stelt :

- *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

- *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU waarborgt dezelfde grondrechten.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de EVRM opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999, 128).

Gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 E.V.R.M. kan ‘ ipso jure ‘ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Europees Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘ familie- en gezinsleven ‘ noch het begrip ‘ privéleven ‘.

Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip ‘ privéleven ‘ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘ privéleven ‘ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Verzoekster verblijft sinds 2019 samen met haar partner en kinderen in België.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie, die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). 3.11). Voor de beoordeling van het gezinsleven moet dus een feitelijk onderzoek gebeuren naar de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Ook feitelijke vormen van een gezinsleven kunnen in bepaalde gevallen bescherming genieten van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster meent in casu dat het begrip 'privéleven' in art. 8 EVRM de relaties met haar schoonfamilie in België insluit, in het bijzonder met de heer R. E. M. (...).

Verzoekster, haar partner en haar kinderen waren in het verleden volledig financieel afhankelijk van de neef van de partner van verzoekster, de heer R. E. M. (...), ° (...). 1982 te Antwerpen. Deze laatste stuurde op zeer regelmatige basis geld op naar Marokko teneinde het gezin te onderhouden (stuk 22 bundel). De heer R. E. M. (...) betaalt nu nog steeds al de kosten van het gezin van verzoekster in België (stuk 13, 17, 18, 19 en 20 bundel).

In casu wordt een bijzondere, voldoende band van afhankelijkheid met de heer E. M. R. (...) aangehaald.

Zonder de hulp van de heer E. M. R. (...) had het gezin zowel in Marokko als in België niet kunnen overleven. Daarenboven stelt art. 8 EVRM ook dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt verzoekster een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster en haar partner tekende in een apart verzoekschrift beroep aan tegen de weigeringsbeslissing dd. 23.11.2023 aangaande aan aanvraag om machtiging tot verblijf cfr. art. 9bis Vreemdelingenwet.

2.2. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van haar beslissing dd. 23.11.2023 (bijlage 13) niet alle elementen m.b.t. het privé- en familieleven van verzoekster in rekening gebracht.

Daarenboven, door onvoldoende rekening te houden met het feit dat verzoekster al meer dan 4 jaar in België woont en haar 3 kinderen hier schoollopen, heeft verwerende partij het redelijkheidsbeginsel geschonden. De sociale en economische belangen van verzoekster en haar gezin zijn onmiskenbaar in België gevestigd.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoekster houdt zich het recht voor om haar standpunt terzake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen."

3.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (hierna: Handvest).

3.6. Verzoekende partij betoogt dat zij al meer dan vier jaar in België woont en dat al haar kinderen in België schoollopen. Zij zou samen met haar partner en kinderen in het verleden volledig financieel afhankelijk zijn geweest van R.E., de neef van haar partner, die op zeer regelmatige basis geld naar Marokko opstuurde teneinde het gezin te onderhouden en nu nog steeds al de kosten van haar gezin in België zou betalen. Zij voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

3.6.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

3.6.2. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dienaangaande als volgt:

“Het hoger belang van het kind . Hoger belang van de kinderen wordt met geschaad daar zij niet gescheiden worden van hun ouders. Zij gaan hier slechts naar school sinds 02.12.2019 en tonen niet aan dat een scholing niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”

3.6.2.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.6.2.2. Het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*) en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Tussen partners alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt de gezinsband verondersteld. *In casu* stelt de Raad vast dat het kerngezin in kwestie de verzoekende partij, haar partner en hun drie minderjarige kinderen betreft. Wat dit kerngezin betreft, maakt de bestreden beslissing geen schending van het gezinsleven uit. De partner van verzoekende partij ontving immers ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Alle gezinsleden verblijven illegaal in België. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, geldt bijgevolg voor het ganse gezin zodat er geen verbreking is van de gezinseenheid.

3.6.2.3. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met andere verwanten, laat de Raad gelden dat banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin slechts met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden gelijkgesteld indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt in het bijzonder dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).. Er moet sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke banden die tussen volwassen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing op 23 november 2023 eveneens standpunt heeft ingenomen inzake de door de verzoekende partij samen met haar partner ingediende regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In deze aanvraag had verzoekende partij eveneens gewezen op de financiële afhankelijkheid van haar neef. De verwerende partij oordeelde:

“We stellen vast dat de neef van betrokkene, met name Dhr. E. R. en zijn vader, de heer E. O. de Belgische nationaliteit hebben en ze financieel afhankelijk zijn van E. R.). Echter, betrokkenen wonen niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

(...)

Betrokkenen zou wel financieel ondersteund worden door de neef. Doch dienen we te stellen dat een schending van artikel 8 EVRM niet blijkt.

(...)

Zij tonen verder niet aan dat zij geen beroep kunnen doen op de financiële middelen van hun familie, vrienden of kennissen teneinde de terugreis en de opvang ter plaatse mogelijk te maken.”

Hierbij wordt overwogen dat verzoekende partij niet samenwoont met de neef van haar partner en dat het gaat om een eventuele tijdelijke terugkeer waarbij verzoekende partijen niet aantonen dat zij geen beroep kunnen doen op de financiële middelen van hun familie, vrienden of kennissen teneinde de terugreis en de opvang ter plaatse mogelijk te maken.”

Bij arrest nr. 308 399 van 17 juni 2024 heeft de Raad het beroep tegen voormelde onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verworpen. De Raad overwoog:

“De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er zich in hun aanvraag toe beperkten te stellen dat zij zowel in het verleden in het herkomstland als thans in België financieel afhankelijk zijn van hun neef. Het loutere feit evenwel dat hun neef in het verleden geld heeft overgemaakt aan de verzoekende partijen en thans ook kosten van het gezin in België op zich neemt maakt evenwel geenszins dat daarmee aangetoond is dat er sprake is van een bijzondere vorm van afhankelijkheid (cfr. EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96; Commission eur. D.H., no 14852/89, beslissing van 29 juni 1992, ongepubliceerd). Uit de bij de aanvraag gevoegde stukken blijkt immers slechts dat sinds 2006 op zeer onregelmatige basis en zeker ook niet elk jaar, variërende geldsommen werden gestort aan eerste verzoekende partij. Sommige van de voorgelegde stortingsbewijzen bevatten ook geen gegevens van degene die het geld heeft gestort. Uit deze stukken kan derhalve geenszins blijken dat de verzoekende partijen werkelijk aangewezen waren op deze ondersteuning door enig in België verblijvend familielid om in hun basisbehoeften te voorzien. Deze summiere stukken tonen, gelet op de grote onregelmatigheid van de gestorte sommen en de variërende hoegrootte ervan geenszins aan dat verzoekende partijen in het herkomstland afhankelijk zijn van enig familielid in België waardoor er sprake is van een beschermenswaardig familieleven hiermee. Dit alles nog temeer uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij in het herkomstland werkte als landbouwer (zie tweede coachinggesprek vrijwillige terugkeer) en ook uit de bij de aanvraag gevoegde stukken blijkt dat haar beroep “ouvrier” (eigen vertaling: arbeider) is (Marokkaans uittreksel strafregister dd. 17 oktober 2022). De andere Marokkaanse attesten waarin gesteld wordt dat eerste verzoekende partij ten laste is van haar neef en eerste verzoekende partij geen inkomsten heeft, doen geenszins anders besluiten. Deze attesten werden immers afgeleverd in 2022 op een moment waarop verzoekende partijen al niet meer in Marokko verbleven, maar in België. Het loutere gegeven voorts dat verzoekende partijen in België onderhouden worden door de neef van eerste verzoekende partij, heeft enkel te maken met de illegale verblijfssituatie van verzoekende partijen waardoor zijzelf verhinderd worden om via enige economische activiteit in te staan voor hun onderhoud, hetgeen evenwel anders is in het land van herkomst. Zoals de verwerende partij er ook op gewezen heeft, kan de familie in België verzoekende partijen, voor zover dit al nodig zou zijn, financieel/materieel ondersteunen vanuit België. In casu ligt geen bijzondere band van afhankelijkheid met de neef (of enig ander in België verblijvend familielid)voor waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM (cfr. EHRM 18 november 2014, Senchishak v. Finland, nr. 5049/12).”

Door thans opnieuw te verwijzen naar de afhankelijkheid van de neef en dezelfde elementen te herhalen als degene die zij in het kader van haar beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing had ingeroepen, slaagt

verzoekende partij er niet in aan te tonen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven met haar neef (of enig ander in België verblijvend familielid) heeft.

3.6.2.4. Waar verzoekende partij wijst op het schoollopen van de kinderen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissing rekening mee gehouden heeft:

“Het hoger belang van het kind . Hoger belang van de kinderen wordt met geschaad daar zij niet gescheiden worden van hun ouders. Zij gaan hier slechts naar school sinds 02.12.2019 en tonen niet aan dat een scholing niet beschikbaar is in het land van herkomst.”

In de beslissing inzake de regularisatieaanvraag, stelde verwerende partij bovendien:

“Het feit dat hun kinderen hier naar schoolgaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen en hun korte verblijf in België, kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr.54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd en dat artikel 24 van de Grondwet gerespecteerd werd. Aangezien betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten in Marokko wordt het recht op onderwijs niet geschonden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In zijn arrest nr. 308 399 van 17 juni 2024 heeft de Raad dienaangaande overwogen:

“Waar verzoekende partijen wijzen op het hoger belang van hun kinderen, benadrukt de Raad dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin, quod in casu gelet op de bespreking onder punt 2.7.2.2., en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Verzoekende partijen betwisten niet, zoals de verwerende partij motiveert, dat een scholing in het land van herkomst verkregen kan worden, noch dat de scholing van hun minderjarige kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Zoals blijkt uit het administratief dossier zijn de kinderen respectievelijk geboren in 2013, 2017 en 2020. De oudste kinderen zijn geboren in het herkomstland en zijn pas eind 2019, samen met hun ouders, naar België gekomen. Zoals de verwerende partij aldus geenszins kennelijk onredelijk noch foutief motiveert kan, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen en hun korte verblijf in België, aangenomen worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en het onderwijs in het herkomstland beschikken. Er kan, gelet op de concrete gegevens die hun zaak kenmerken, immers aangenomen worden dat de kinderen via hun ouders de moedertaal hebben meegekregen of toch minstens de basis ervan – uit het administratief dossier blijkt immers niet dat verzoekende partijen het Nederlands afdoende machtig zijn (zo blijkt uit de coachinggesprekken dat verzoekende partijen zich moeten bedienen van een tolk)- waardoor zij gemakkelijk opnieuw kunnen aansluiten op een school in het herkomstland. Derhalve, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken voor te houden, kunnen de kinderen wel degelijk snel aansluiting vinden in het schoolsysteem in Marokko, temeer de kinderen nog jong zijn en over een groot aanpassingsvermogen alsook taalgevoeligheid beschikken ((EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr.25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Verzoekende partijen, die afkomstig zijn uit Marokko en wiens kinderen eveneens de Marokkaanse nationaliteit hebben, kunnen, samen met de vaststelling dat zij nog maar sinds eind 2019 in België verblijven, geenszins gevolgd worden als zouden hun kinderen omwille van dit verblijf geen band meer hebben met Marokko en daardoor hun scholing aldaar niet verderzetten. Het loutere feit dat het jongste kind in België geboren is doet aan voorgaande geen afbreuk. Nu niet aangenomen kan worden dat de kinderen niet in Marokko naar school zouden kunnen, kunnen verzoekende partijen evenmin gevolgd worden als zou een tijdelijke terugkeer een verlies van een schooljaar inhouden.”

Door opnieuw te verwijzen naar het feit dat de kinderen in België schoollopen, doet verzoekende partij aan voorgaande niks af.

De Raad benadrukt voorts dat, wat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel betreft, dit zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd.

Dit blijkt *in casu* niet. Zoals de Raad in zijn arrest nr. 308 399 van 17 juni 2024 overwoog:

“Nergens uit de door de verzoekende partijen aan de aanvraag gevoegde stukken blijkt dat zij in België diepgaande sociale of economische banden hebben ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Zoals blijkt waren verzoekende partijen reeds respectievelijk 41 en 39 jaar oud bij hun komst naar België. Verwerende partij motiveert geenszins kennelijk onredelijk dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekende partijen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij geboren en getogen zijn en verschillende decennia verbleven hebben. Uit de bespreking supra is eveneens gebleken dat de banden met hun familie niet de gebruikelijke affectieve banden tussen verwanten overstijgen. Hun relatie met hun in België verblijvende familieleden verhindert dan ook geenszins een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zoals reeds supra aangehaald weerhoudt bovendien niets verzoekende partijen om vanuit hun land van herkomst, voor zover als nodig, beroep te doen op de financiële hulp van hun familie in België. Verder zijn de kinderen nog jong en beschikken zij nog over voldoende aanpassingsvermogen om in Marokko aansluiting te vinden bij het schoolsysteem. De beoordeling door de verwerende partij dat niet blijkt dat verzoekende partijen gewag kunnen maken van persoonlijke, sociale en economische banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.”

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt kan niet blijken dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel enig relevant gegeven met betrekking tot het gezins- of privéleven van verzoekende partij veronachtzaamd heeft.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

3.6.3. Waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, eerste lid van het EVRM in zoverre dit bij de wet voorzien is en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken die *in casu* niet zouden voorliggen, kan de Raad slechts vaststellen dat artikel 8, tweede lid van het EVRM in onderhavig geval geen toepassing vindt, daar het *in casu* gaat om een eerste toelating tot verblijf.

3.6.4. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg stelt de Raad ook geen schending van artikel 7 van het Handvest vast.

3.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER